

OBLJETNIČARI KOPRIVNIČKOG KNJIŽEVNOG KRUGA

*K*ažu da je grad koji nema svoje pamćenje, žalostan grad. Dovoljno je samo prolistati dosad objavljene Podravske zbornike (od 1975. do danas) pa ćemo se uvjeriti da Koprivnica ima neuništivo, živo, pouzdano i raznoliko pamćenje jer Podravski su zbornici puni dragocjenih podataka o našem gradu (i šire od njega), o njegovoj povijesti, prirodi, ljudima, kulturi, o svemu što ovaj grad čini ovakvim kakav jest, a nas ovakvima kakvi jesmo.

Koprivnica (i njena bliža okolica) dala je niz zaslužnih ljudi, među kojima je poveći broj književnika. U 16. stoljeću rodio se u Rasinji prvi hrvatski putopisac *Juraj Husti*, a u Herešinu se rodio *Stjepan Brodarić*, diplomat, pisac i povjesnik. U 18. stoljeću 19 je godina u Legradu živio *Petar Berke* koji je napisao znamenito djelo o čudotvornom kipu Majke Božje Bistričke. Devetnaesto stoljeće dalo nam je četiri ugledna pisca: *Đuru Estera*, komediografa, *Antuna Nemčića*, pjesnika, putopisca i romanopisca i dva pjesnika: *Andriju Palmovića* iz Rasinje i *Tomu Blažeka* iz Peteranca. Koncem 19. stoljeća rođen je u Koprivnici filozof, prevoditelj, esejist i pjesnik *Vuk Pavlović*. U Koprivnici je 1927. godine sahranjen pjesnik *Đuro Sudeta*. Dvojica nezaobilaznih književnika koji su nas veoma zadužili jer su na krilima svoje umjetničke riječi najdalje odnijeli i Koprivnicu i Podravinu, su *Fran Galović* iz Peteranca i *Mihovil Pavlek Miškina* iz Đelekovca. Ima još poveći broj pisaca čija bismo imena morali spomenuti (*Milan Krmpotić*, *Božidar Pavleš*, *Pajo Kanižaj*, *Fran Koncelak*, *Ivan Horvat*, *Marijan Horvat* i drugi), ali prijedimo na naše obljetničare.

U studenom ove godine navršit će se 110 godina od rođenja profesora i književnika **ANTE NEIMAREVIĆA**. Rođen je Gučoj Gori kraj Travnika (1891.), a 34 godine bio je profesor povijesti i zemljopisa na koprivničkoj Gimnaziji, a ostao nam nezaboravan po svojim sklonostima za šalu ili, kako piše kritičar M. Petravić, "*posjedovao je rijedak dar da od prve uoči smiješne strane života*". Negdje poslije rata (Drugog svjetskog) sjedila sam u gostionici sa svojim bivšim profesorima, među kojima je bio i prof. Neimarević. Razgovarali smo i šalili se, a prof. Neimarević me, malo-pomalo, pak pogladio po rukavu tada moderne vunene veste. Mislila sam da mu se vesta posebno sviđa pa sam ga to i zapitala. Uzdahnuo je i rekao: "Oh, ja sam ti sad još samo - gladijator!" Jasno, sve nas je nasmijao, ali takav je bio naš profesor Neimarević u životu, a takav je bio i kao pisac. Objavljen mu je roman o Prvom svjetskom ratu "1914-1918.", zatim fantastično-humoristični roman **Propast svijeta**, a budući da je bio i novinar i putopisac, objavljena mu je knjiga **Feljtoni i novele**. U pripremi za objavljivanje je znanstveno-fantastični roman **Kroz Hrvatsku i Svemir**. Bio je član Braće hrvatskog zmaja. Koprivnički profesor **VLADIMIR BLAŠKOVIĆ** rođen je u Karlovcu 1901. godine pa se ove godine navršava 100-ta godina od njegovog rođenja. Prof. Blašković bio je u prvom redu znanstvenik, iako je objavljivao feljtone i kritike s područja kulture, umjetnosti i društvenog života, a pisao je i novele i pjesme. U Koprivnici je bio najpoznatiji po tome što je bio urednik *Podravskog glasnika* i suradnik u lokalnim novinama. Budući da je prijateljevao s mojim ocem i dolazio u tatinu tiskaru, dobro se sjećam njegovih zalaganja da se sačuvaju i vrednuju Podravski peski kraj Đurđevca.

Poslije Galovićeve i Miškinine kajkavske književnosti pa sve do objavljivanja knjige **Lubljeni moj kraj** (1967. dva izdanja) **MILANA KRMPOTIĆA**, nije bilo kajkavskih pisaca u Koprivnici. Godine 1968. počeo je izlaziti časopis KAJ, a tri godine prije započeo je Krapinski kajkavski festival, no najjači utjecaj na povratak kajkavske književnosti u naš kraj imao je Milan Krmpotić. Umro je 1991. godine.

U danas bogatoj književnosti na našem materinjem jeziku posebno mjesto zauzima **MACA JAMBREŠIĆ** (r. 1921.) koja ove godine navršava 80 godina i jedna je od naših obljetničarki.

Maca Jambrešić rođena je u Đelekovcu, ali od šeste godine živi u Koprivnici. Pisati je počela u zreloj dobi kad je kajkavskom pjesništvu u našem gradu već bio utrput. Pisala je pjesme, slala ih na Krapinski festival i dobivala nagrade. Objavila je zbirku pjesama *Poruži mi na obločec* (1985.) i *Moja Koprivnica* (1988.). No, Maca Jambrešić izdvaja se i po tome što je napisala roman na kajkavštini *Katin kraluš* (1992.), koji je zaokruženi nastavak njenih pripovijedaka također na kajkavštini *Prokleta šega* (1989.). Nije mi poznato da je ijedan naš kajkavski pisac napisao djelo u prozi na kajkavštini. Svi odreda su pjesnici. Svi, osim Mace Jambrešić, pa se njen roman izdvaja. U predgovoru ga je V. Prvčić nazvao "*rijetkim bljeskom krijesnice kajkavštine u cjelokupnosti hrvatske književnosti*". Tako zaista i jest. Roman je pisan delekovečkom kajkavštinom bliskoj koprivničkoj, a tom kajkavštinom pisane su i sve njene pjesme. Njene pjesme su, zapravo, priče o seoskoj svakodnevnici generacije na početku 20. stoljeća, pa je Katin kraluš logični nastavak njenih pjesama, zapravo, koncizno napisanih priča. M. Jambrešić priča jezikom naših baka, jednostavno, bez pjesničkih ukrasa, ili kako kaže Prvčić u predgovoru: "...*autorica nepogrešivom stvaralačkom intuicijom pronalazi staze kroz zamršeno šipražje što ga sam čin stvaranja pred nas postavlja.*" Prvčić kaže da ovaj tekst zrači prisnom, domaćom atmosferom smjernog života i sudbine koja se prihvaća bez pogovora.

"Krotki duh Podravaca", kaže Prvčić, "struji kroz minula stoljeća, a spisateljica spasašva ne samo leksičko blago svoga kraja nego i običaje i odnose unutar podravske obitelji."

Poznato je da je kajkavština bila godinama znanstveno zapostavljena, zato nam je ime **dr. MIJE LONČARIĆA** (r. 1941, u Reki), obljetničara koji navršava 60 godina života, veoma važno jer je dr. Lončarić život posvetio upravo izučavanju kajkavštine. Školovao se u Reki, Koprivnici i na Filozofskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu. Godine 1973. magistrirao je s temom Jagnjedovački govor, a 1981. obranio je doktorsku disertaciju Bilogorski kajkavski govori. Iza dr. Lončarića stoji čitav niz znanstvenih radova u kojima istražuje naše govore, posebno kajkavštinu i to upravo našega kraja. Živi u Zagrebu.

IVO KOVAČ KAJ rođen je u Podravskoj Selnici 1941. godine pa ove godine također navršava 60 godina. Piše kajkavske pjesme, a bavi se kiparstvom i glazbom. Živi u Koprivnici.

I MLADEN TRNSKI rođen je 1941. godine (u Peščeniku). Trnski je novinar, prozaik, esejist i slikar, a bio je i urednik na HTV-u. Živi u Zagrebu. Bio je sudionik Domovinskog rata. Književna djela odlikuju mu se domoljubljem. Objavio je romane: *Prokletstvo historije* (1988.), *Pod tuđim zastavama i okovima* (1988.) i *Hrvati / Slike iz ratničke prošlosti* (1993.). Objavio je i čitav niz zanimljivih domoljubnih stripova.

Jedan od najistaknutijih naših obljetničara šestdesetogodišnjaka je, svakako, **prof. dr. DRAGUTIN FELETAR**. Rođen je 10. srpnja 1941. u Velikom Otoku (općina Legrad), djetinjstvo i mladost je proveo u Međimurju, a od 1983. živi u Koprivnici. Budući da je redoviti profesor Prirodoslovno-matematičkog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu, živi i u Zagrebu, ali je kao društveni djelatnik čvrsto vezan za Koprivnicu.

Gotovo je nemoguće kratko i sažeto ispričati mnoge znanstvene i društvene djelatnosti dr. Feletara. On je sveučilišni profesor zemljopisa, a uža mu je specijalnost industrijska geografija. Na PMF-u predaje Uvod u geografiju i Regionalnu geografiju Afrike, a predavao je i na Fakultetu ekonomskih znanosti i Ekonomskom fakultetu u Zagrebu, ali i na geografskim odsjecima Sveučilišta u Mariboru, Sarajevu, Lodzu, Pečuhu, Otavi i Göttingenu, a angažiran je na mnogim područjima znanosti vezanim za geografiju. Od 1977. do 2000. sudjelovao je na 97 kolegija i znanstvenih skupova, od kojih na 42 međunarodna. Sudionik je mnogih kongresa geografa i povjesničara. Bio je predsjednik Hrvatskog geografskog društva.

Autor je 56 knjiga iz područja geografije, povijesti i publicistike, a autor je nekoliko tisuća popularnih članaka objavljenih u raznoj periodici i novinama. Do kraja 2000. godine objavio je 115 znanstvenih članaka, od kojih 28 u inozemstvu i 58 stručnih članaka. Pokretač je i urednik nekoliko stručnih i popularnih časopisa i godišnjaka, a pisac je i udžbenika od kojih je jedan za hrvatske škole u inozemstvu. U Koprivnici ima nakladničku kuću u kojoj je, osim povećeg broja stručnih knjiga, objavio i oko 30-tak knjiga iz književnosti. Redovito objavljuje časopis Hrvatski zemljopis kojemu je i urednik.

Dr. Feletar je znanstvenik, ali dr. Feletar je i književnik. Objavio je zbirke pjesama *Moje Međimurje* (1971.), *Misel na križanjo* (1975.), *Glavica luka* (1978.), knjigu putopisa i eseja *Podravinom i Međimurjem* (1980.) i pjesničku mapu *Ringišpil* (1989.) koju je ilustrirao Josip Generalić. Mnogim knjigama poezije i proze napisao je

predgovore koji su dokaz, ne samo njegovog poznavanja, nego i dubokog proživljavanja književnih djela. Esej koji sam 1992., napisala o Feletaru-pjesniku nazvala sam - Samac usred Svemira - jer upravo tako doživljavam njegovu vrlo osjećajnu poeziju. Prvo valja podsjetiti da su mu pjesme napisane međimurskom kajkavštinom koja se odlikuje karakterističnim izgovorom samoglasnika što pjesmama daje posebnu melodioznost. Znanost kaže da svaki pjesnik ima neku karakterističnu riječ koju nesvjesno ponavlja u svojim pjesmama. Ima je i Feletar. Ta je riječ nerod (jablan), drvo koje je po mitologiji vezano za podzemni svijet pa se uglavnom sadi na grobljima. Jablan, drvo ukorijenjeno u zemlju, ali "sa sencom na mesecu", kako kaže pjesnik, simbol je ovozemaljskoga i onozemaljskoga života, točnije, simbol ovozemaljske prolaznosti i vječnog svemirskog reda. Biti poznat i priznat znanstvenik ne znači ne biti u isto vrijeme krhak i duboko osjećajan čovjek zagledan u smisao života i spoznati da ćeš ostati usprkos svemu - samac usred Svemira. Njega (citati pjesnikovi) "bedačeka selskog nesla je velika senja", ali jablani na groblju "njišo se na vetro", "černijo se v noći", a "strah v dušu se vupira" i "Biti srečen/ Kaj je, zapraf, to?" U ovome je srž Feletarove poezije, njegovih životnih spoznaja i traženja odgovora. Jedno je svladati znanstvene zagonetke, a drugo je znati odgovor na obična ljudska pitanja o sreći, samoći, smislu življenja jer unatoč svemu, "Med nerodi sem se igral življenja", tj. prolaznost je jedini odgovor na sva zagonetna životna pitanja. Mnogstvo Feletarovih znanstvenih knjiga i nekoliko tisuća tekstova ostat će zacementirano u hrvatsku znanost, ali i pjesme koje je napisao ovaj čuvstveni čovjek ostat će, jer su dokaz razmišljanja o zagonetnoj svakodnevnici ljudskog života. Njegovi nerodi (jablanovi) vječni su odgovor.

VJEKOSLAV PRVČIĆ, kojega znamo po simpatičnom nadimku Prf, rođen je u Koprivnici 2. lipnja 1951. i jedan je od troje obljetničara pedesetogodišnjaka. Napisao je mnoštvo novinskih članaka, eseja, putopisa, pjesama, filmskih scenarija, organizirao izložbe na temu Pijetao, pokrenuo tjednik "*Koprivničke novine*"; bio je novinar, a danas je, kako kaže, slobodni pisac, vinogradar i voćar, zaljubljen u bilogorske brežuljke.

Objavio je knjigu reportažnih portreta *Istinita lica* (1977.), zbirke pjesama *Magdalena* (1978.) i *Feb* (1983.), knjigu kratkih priča 11 izjava i jedna izdaja (1990.), knjigu prozних zapisa *Oblok na Podravinu* (1999.), a u tisku mu je knjiga pjesama *Zruci i cvrkutanja*. Osim štokavštine, piše i kajkavski.

Da, kad se sve zbroji, onda je zaista tako! Prf je zaljubljen u Bilogoru, Podravinu, Koprivnicu, u svoju ulicu Miklinovec, u svoj rodni kraj i ta ljubav iskri se na svakoj stranici njegovih knjiga, ali ta ljubav nije novinarski parolaška, jer Prf je prije svega pjesnik. Nobelovac Czeslaw Milosz kaže da je poezija pouzdaniji svjedok vremena od novinarstva jer ona ide u srž čovjekova života. A ići u srž čovjekova života znači biti, ne samo zapisivač, nego i mislilac, a Prf to zaista i jest. Prvčić se ne može raspoloviti na novinara i pjesnika, jer pjesnik poništava novinara. Prvčić umije iz naoko sitne nevažnosti izvući duboku smislenost, zabljesnuti nas sugestivnošću i skladnošću izgovorenoga. Valja samo otvoriti neku od njegovih knjiga i lako se u to uvjeriti. Njegov Feb Apolon koji ga je počeo progoniti pred 20 godina i danas ga uvjetuje. To se najjasnije vidi u novoj zbirci pjesama *Zruci i cvrkutanja*. Feb Apolon, alias Prvčić, je djelatitelj svjetlosti, zagovaratelj mudrosti koja nadahnjuje pjesnike, ali i gospodar zvjeradi, brižni pastir i lječitelj. Feb Apolon odupire se svim protusnagama genetskom sposobnošću vladanja riječima i vjerom (po Gustafsonu) da "tamo gdje je govor uvijek postoji neka mogućnost", pa i onda ako smo (po Prfu) "vezani na samotnom trapezu". Prepričavati Prvčićeve pjesme nemoguće je, a izvlačiti iz njih pojedinačne smislenosti isto tako, jer svaka njegova riječ i njena asocijacija tako su čvrsto ugrađene u cjelovit smisao, da izvlačiti je, znači rušiti pjesnika. Prvčića, kao i ostale naše pisce, valja čitati opet i opet iznova.

U Novigradu Podravskom rođena je 1951. godine književnica **NADA MIHOKOVIĆ - KUMRIĆ**. Školovala se u koprivničkoj Gimnaziji, diplomirala na Farmaceutsko-biokemijskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu, a magistrirala na Medicinskom fakultetu. Živi u Velikoj Gorici, a u Buševcu ima ljekarnu.

Godine 1986. počela je dobivati književne nagrade za kratke priče. Dobila ih je četiri, 1995. dobiva nagradu "Mato Lovrak" za roman *Lastin rep*. Napisala je i knjige *Mjesto pod suncem*, *Mrazovac* (1997.) i *Tko vjeruje u rode još* (1999.). Sve njene knjige govore o djetinjstvu, o problemima današnje mladeži, a posebnost njenih knjiga je optimizam koji njene stranice sugeriraju čitateljima, prvenstveno onima koji tek zakoračuju u život. Likovi njenih romana ne zapadaju u neke frojdske ili slične zavrzlake jer spisateljica zna odvagnuti događaje i umjesto psihičkih zbrka nudi jednostavna vedra rješenja. Ono što bi za mnoge bilo tragično, ona pretvara u obično, čak pomalo smiješno, pa njene knjige djeluju ohrabrujuće, a to je zaista rijetka osobina umjetnika.

Radnja njenih knjiga napisana je zbitno, zanimljivo, bez dugih opisa, bitan je dijalog. Nada Mihoković - Kumrić ima još jednu pohvalnu spisateljsku osobinu: ne zaobilazi svoj rodni kraj, Podravinu, čak štoviše, dijelovi radnje joj se događaju tu, u Novigradu Podravskom. Iako su joj knjige namijenjene mladima, vrlo su zanimljive (i poučne) i odraslima zbog njenog optimističkog pogleda na život.

Obljetničar Koprivničkog književnog kruga je i **MLADEN PAVKOVIĆ**, pedesetogodišnjak (rođen u Ludbregu 22. rujna 1941.), koji od mladosti živi u Koprivnici. Pavković je poznati koprivnički novinar, ali i autor preko 30 knjiga, pokretač i urednik nekoliko novina, scenarist dokumentarnih TV filmova, autor nekoliko izložbi fotografija. Dragovoljac je Domovinskog rata i pričuvni natporučnik Hrvatske vojske.

Predsjednik je Udruge branitelja, invalida i udovica Domovinskog rata "Podravke" i dobitnik nagrade Zlatno srce.

Knjige je počeo objavljivati 1982., a u ovih gotovo 20 godina isticao se, ne samo knjigama, nego i raznolikim djelovanjem na polju kulture, a poslije Domovinskog rata, i domoljubnom poštvenošću.

U koprivničkom novinarstvu Pavković se izdvaja po broju objavljenih knjiga, ali i po njihovoj specifičnosti jer je vrstan intervjuist prožet željom da ljudima predstavi ljude, da upoznavanjem postanemo i bliskiji i humaniji. Mnogobrojnim intervjuima (uzmimo primjerice knjigu **Razgovori** objavlenu 2000.) on želi odgovoriti na vječno pitanje: što je u biti čovjek? Izvući tu tajnu na danje svjetlo nije lako, to može samo majstor-pitalac, što Pavković i jest. Svojim lucidnim pitanjima on vrlo često skida masku kojom pitani misli da je zakrinkan i da je u očima bližnjega ono što vidi kad se gleda u zrcalo. Ali poniranje u sugovornikov život zapravo je sužavanje nesklada među ljudima jer ispovijed, ma kakva bila, pridonosi stvaranju duhovnog zajedništva. Njegove su knjige potreba da bude posrednik između čovjeka i čovjeka, da bude posrednik ljudskom rukovanju. Taj poriv primorava ovoga novinara da ne bude novinar svakodnevice, nego da razmake među ljudima svede na najmanju moguću mjeru. Nemoguće je ovdje navesti, ne samo naslove knjiga, nego i pobrojiti osobe koje nam je predstavio, ali čitatelj, upoznavajući njegove sugovornike, ulazi u mnoge živote obogaćujući se njihovim životnim iskustvom i načinom mišljenja. Svrha obogaćivanja vlastitog života tuđim životom je čovjekoljublje. A to je i jedina svrha objavljivanja knjiga, Pavkovićevih posebno, jer intervju se doživljava osobnije od ostalih književnih (i novinarskih) vrsta.

Najmlađa ovogodišnja obljetničarka je **MAJA GJEREK LOVREKOVIĆ**. Rođena je u Koprivnici 1961. godine, školovala se u Koprivnici, diplomirala komparativnu književnost i filozofiju na Filozofskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu. Živi u Koprivnici kao profesionalna književnica u Ulici Hrvatskih branitelja 11 u obitelji umjetnika, jer joj je suprug, Ivan Lovreković, slikar, a majka, Anica Gjerek, književnica. U toj kući živi se za slikarstvo (tu je i slikar Josip Pavić) i književnost pa nazivam tu kuću kućom umjetnika, jedinstvenom u našem gradu.

Svoju prvu zbirku pjesama **Tajna** (1979.) Maja je objavila u 18-oj godini. U predgovoru je Z. Bartolić napisao da njene pjesme nisu slučajnost mladenačkog zanosa. Da nisu slučajnost, Maja je dokazala sa 16 do sada objavljenih knjiga. Objavila je zbirke pjesama: **Iskrene bajke** (1982.), **Trag nevidljivog** (1983.), **Zlatno zrcalo** (1990.), **Mjesečeva karta** (1991.), **Rođena riječ** (1995.), **Posvećene pjesme** (1998.), **Stakleno more** (2001.), romane: **Vino ili zaborav** (1991.), **Agora** (1992.), **Sin sunca** (1994.), **Zavjetna ruža** (1996.). U suautorstvu s Anicom Gjerek objavila je pripovijetke i bajke **Nove krilate bajke** (1992.), roman **Srce sfinge** (1992.), novele **Zvezdana košulja** (1993.) i roman za djecu **Bijeli dimnjačar** (1997.). Za ovaj roman dobile su međunarodnu nagradu zemalja Alpe - Jadran. Dobile su i zlatnu medalju za književnost 1999. godine **Anica Gjerek** objavila je roman **Svjetlosni dar tišine** (1994.), a **Ivan Lovreković** i **Dražen Josip Pavić**, slikari, objavili su 1996. zbirku **Priče** jer, kažu, tamo gdje je trag kista i trag je pera. Maja je objavila i objavljuje u mnogobrojnim književnim časopisima, na radiju i TV. Članica je DHK (Društva hrvatskih književnika) od 1985., a od 1990. godine članica je Hrvatske zajednice samostalnih umjetnika. Pjesme i proza prevedeni su joj na više jezika, zastupljena je u domaćim i stranim antologijama poezije i proze, a djela joj se (kao i A. Gjerek) nalaze u lektiri za osnovne i srednje škole u čitankama. Spomenut ću još da je Anica Gjerek rođena u Koprivnici 1935. godine i da je magistar ekonomskih znanosti.

Nije lako iz toliko knjiga izvući ono najbitnije i reći to u nekoliko rečenica. Zadržat ću se na nekoliko riječi koje su okosnica svega što je Maja napisala. Prva i najznačajnija je riječ svjetlost. Svjetlost uvijek stoji nasuprot tami, kod Maje (i Anice) to je duhovna svjetlost, to je Božja milost dana čovjeku da bi mu život imao svrhu. U povijesti ljudskog roda riječ svjetlost stvarala je razne asocijacije, ali sve su se one (i kod Egipćana, i kod Azijata, i

kod Indijanaca) povezivale s potrebom za dobrotom, a tako će biti dok je svijeta i vijeka, samo što je ta potreba jača kod nekih nego kod drugih. Kod Maje se potreba za dobrotom nalazi u svakoj njenoj rečenici, a povezana je s riječju andeo, koji je Božji glasnik, posrednik između Boga i čovjeka. Anđeli su zaštitnici, čuvari, čovjekovi vodiči jer "čovjek je građevina Božja", kaže Maja, a "svako je krilo anđela kao pola srca". Majina pokretačka snaga je Riječ (pisana velikim slovom) jer ona je "iskra vatre od koje je građen svijet". Maja piše knjige jer njenu "volju pokreće ruka s neba", a "pjesma je zrcalo u kom se vidi duša". Majina duša govori na jeziku ljubavi jer "riječ izrečena na jeziku ljubavi pretvara se odmah u djelo" kao kod Isusa "ma koliko se to našem razumu činilo nemogućim". Milan Ivkošić (Večernjak 1992.) kaže da je Maja "za ovaj svijet rođena samo da ga kao nebesko biće dotakne svojom pjesničkom dušom". Ali pjesničkom dušom u kojoj su alfa i omega jedino dobrota i ljubav.

Po formi Majine su pjesme ritmička proza, a njena proza je, u biti, pjesnička rijeka koja teče staloženo, strpljivo i promišljeno, bez virova u kojima bismo se utapljali. Teško je razlučiti kad je Maja pjesnik, a kad prozaik jer ona je uvijek i jedno i drugo, ali uvijek nadahnuta nepomodarskim, osebnim stilom vidovitosti. A traženje životnog sklada u bivšem, sadašnjem i budućem, okretanje k svjetlosti, smisao je i umjetnosti i života cijele obitelji koja živi u koprivničkoj ulici Hrvatskih branitelja 11.

Na kraju, želim vas podsjetiti da će se 2002. godine navršiti 110 godina od smrti Đure Esterca, 110 godina od smrti Andrije Palmovića i 60 godina od smrti Mihovila Pavleka Miškine. Sljedeće godine Fran Koncelak navršit će 90 godina, Stanislava Adamić 80, a Marijan i Ivo Horvat bit će 70-godišnjaci.

Sjetimo ih se barem jednim kratkim zapisom jer "književnici su duša naroda", rekao je Oscar Milosz, a koprivnički književnici su duša našega grada i valja ih se sjećati.